

En bomb i en parfymlåda

C. J. Björklund

C. J. Björklund
En bomb i en parfymlåda
1921

Tidningen Brand #44 1921

”Anstiftarna äro anarkister”

”Uppståndelse i politiska kretsar”

Ovanstående feta rubriker kunde för några dagar sedan läsas i de borgerliga tidningarna.

Vad var anledningen?

Jo, enligt telegrammen, ägde en explosion rum, då en låda, innehållande parfym, som sänts till amerikanska ambassadören Herrick i Paris, öppnades av en betjänt.

Betjänten sårades och en del materiella skador anställdes.

Angående det tillämnade bombattentatet mot amerikanske ambassadören meddelas ytterligare - heter det i ett senare telegram - att betjänten höll på att knyta upp paketet, då han märkte, att det innehöll en bomb. Han kastade då paketet från sig till andra sidan av rummet, varvid explosionen inträffade. Betjänten blev lätt sårad i benet.

Med anledning av attentatet råder stor uppståndelse i politiska kretsar, förmäles det.

Millerand, Briand, talmännen i parlamentet och ledande personligheter i Paris ha till ambassadören Herrick framfört uttrycken för sin djupa sympati. Tidningarna meddela, att Herrick nyligen fått mottaga brev, vari han uppmanades att intervensera med anledning av att anarkisterna *Sacco* och *Vanzetti* dömts till döden i Förenta Staterna.

Man anser det därför sannolikt, att attentatets upphovsmän äro att söka i internationella anarkistkretsar. New york Herald meddelar, att utländska anarkister nyligen ankommit till Paris.

Det torde vara alldeles visst att den amerikanske ambassadören i Paris, i likhet med amerikanska ambassadörerna, representanterna, i andra länders huvudstäder, fått mottaga protestskrivelser och resolutioner med anledning av det fega attentat som de amerikanska regeringsmördarna i skydd av tjocka fängelsemurar ämna begå den 1 november mot våra kamrater Sacco och Vanzetti.

Men då pressen och telegrambyråerna försöka göra troligt att utländska anarkister ankommit till Paris för att organisera attentatet mot den amerikanske ambassadören, därför att han icke ville intervensera till förmån för Sacco och Vanzetti, så är detta ingenting annat än ett gammalt vanligt schackdrag av den politiska polisen.

Syftemålet är uppenbart! I Frankrike agitera våra kamrater synnerligen energiskt för att fästa uppmärksamheten på de skandalösa metoder som den amerikanska så kallade rättvisan tillämpar gent emot häktade revolutionärer.

Stämningen mot Amerika, Frankrikes förbundne i kriget, har faktiskt under den sista tiden växt i både omfång och styrka. De amerikanska patriotbanditernas försök att mörda Sacco och Vanzetti har väckt en våldsam harm långt utom franska arbetarkretsar.

I fallen Sacco och Vanzetti är det så påtagligt att de amerikanska myndigheterna äro i färd med att ånyo begå ett fruktansvärt justitiemord, att varje människa som är i stånd att tänka sunt och rätt måste bli upprörd över det fegt och lömskt planerade mordet på två ärliga revolutionära arbetare. Även människor som icke dela de båda häktades åskådning reagera mot de amerikanska korrumperade domstolarnas grova våldförande av rättvisan.

Detta är vad som skett i Frankrike.

För att få ett tillfälle att hejda denna rörelse, häkta och utvisa i Frankrike boende utländska revolutionärer och förfölja de franska revolutionärerna och om möjligt kompromettera så många som möjligt, har polisen iscensatt historien om bomben i parfymlådan.

Vi tro icke att attentat mot enskilda personer förändrar systemet eller undanröjer orsakerna till den nuvarande himmelskriande orättfärdigheten. I kampen mellan klasserna anse vi de ekonomiska och andliga makterna vara av utslagsgivande betydelse. Men vi förstå, ja, vi icke endast förstå utan även sympatisera med en person, som, driven av lidelse för rätten, dödar en tyrann.

Händelsen i Paris, som väckt så stor uppmärksamhet i politiska kretsar, bär emellertid alla spår av beställt polisarbete. Om det genom detta tricks skall lyckas mördarna i Washington att använda uppmärksamheten från deras svarta mordplaner mot Sacco och Vanzetti, återstår att se.

I detta sammanhang kan man emellertid icke undgå att med några ord beröra frågan om den svenska opinionens ställning till de amerikanska rättsskandalerna.

Vad den svenska soc. dem. arbetarpressen beträffar, har den iakttagit en tystnad, som pinsamt berört många arbetare. Endast i ett fall, då de amerikanska myndigheterna blevo så rosenrasande galna att de kastade presidentkandidaten Debs i fängelset för fredspropaganda, protesterades det i denna press med någorlunda kraft. Men i övrigt har det varit tyst. Man kan icke undgå att få

den uppfattningen, att man på det håller kryper för titlar. Varför annars endast protestera då övergrepp sker mot personer som inneha titlar?

Vilken hållning inta de så kallade intellektuella här i landet? Ha de höjt sin röst mot våldförandet av rättfärdighetens princip?

Åhnej! De tiga!

Men så synes också dessa kretsar bestå, med få undantag, av en samling krypande hit- och ditsvängande brödjägare, som icke dra i betänkande att under betäckning av bålstora granna och ihåliga fraser sälja sin själ till de härs-kande.

I Amerika sitta just nu tre svenskar, våra kamrater Carl Althen, Ragnar Johansson och Sigfrid Stenberg, fängslade för antimilitaristisk propaganda. Althen är dömd till 20 års fängelse och 20,000 dollars böter, Ragnar Johansson till 10 års fängelse och 30,000 dollars böter, Sigfrid Stenberg är dömd likaledes till 10 års fängelse och 30,000 dollars böter.

Dessa antimilitarismens heroer äro i färd med att brytas ner och gå under i de amerikanska dollarbanditernas och krigsmördarnas fängelsehålor.

Den ungsocialistiska pressen, med sina begränsade resurser, har gjort sin plikt då det gällt att kämpa mot orättfärdigheten. Men kan detsamma sägas om övrig arbetarpress? Så en annan sak? Varför tiga fredsvännerna? Varför tiga de intellektuella? De borde dock ha ett känsligt samvete. Att de kristna tiga är förklarligt. Ingen människa begär heller något av de av borgarna omhuldade litterära asen, som, till borgarnas förtjusning och sin egen penningpungs bästa, frossa i vrängda framställningar om ungsocialismen.

Men den beljugna ungsocialismen är det som konsekvent och oböjligt för frihetens talan mot barbari och tyranni.